

Les proeses d'un jove Don Joan

Guillaume Apollinaire

Quan feia poca estona que havia tornat a la meva cambra, la mare i la tia van venir a anunciar-me la visita del pare. També van dir-me que Berthe s'havia allitat a causa d'una indisposició. La mare va afegir que no era greu; la germana es restabliria i, en conseqüència, valia més que no l'anés a veure.

Allò va excitar la meva curiositat i vaig decidir de seguida el que faria. Sabia que la mare i la tia havien d'anar aquella tarda al poble amb el caputxí, a veure una malalta pobra, i que Kate les havia d'acompanyar per portar un cistell ple de roba per a aquella dona.

Mentre les senyores parlaven, vaig mirar-les atentament i amb uns altres ulls que abans de la confessió.

Duien vestits foscos els quals feien ressaltar el més característic del seu aspecte, és a dir la cara resplendent de la mare i les formes esveltes de la tia.

Guillaume Apollinaire, *Les proeses d'un jove Don Joan*, Barcelona, La Magrana, 1988. (Cap. 7)

Traduït per Jesús Moncada